

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษและการใช้บทบาทสมมติ

Development of Speaking Skill for everyday life using conversation exercises

รสรินทร์ สิ้นสวัสดิ์¹

สยามรึบ เทียสุริย์²

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ลงทะเบียนรายวิชา ศท 0033013 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 หน่วยจัดการศึกษานอกที่ตั้ง มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี อำเภอตาคลี ซึ่งกลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 2 กลุ่มเรียน รวม 30 คน เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบฝึกบทสนทนาความสามารถ ด้านการพูด ภาษาอังกฤษ และแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูด ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบคงที่ ผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาที่เข้าร่วมในกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยภาพรวมมี

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนการทดลองอยู่ในเกณฑ์ดี ที่ระดับค่าเฉลี่ย 3.86 โดยพบว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร อยู่ในระดับดีร้อยละ 13.3 หลังการทดลองพบว่านักศึกษามีความสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดีมาร้อยละ 93.3 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลองพบว่า หลังการทดลอง นักศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีขึ้น โดยมีความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

คำสำคัญ : การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

¹ อาจารย์ประจำคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

² อาจารย์ประจำคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ABSTRACT

The purpose of this research was to study the effects using exercises on English conversation for communication to develop English speaking ability of students who enrolled in the ENG 0033013: Everyday English Course in second semester of the 2016 academic year at Thepsstri Rajbhat University. The research sample consisted of 30 Thepsstri Rajbhat University students in two intact classes, who enrolled in the ENG 0033013: Everyday English Course in the second semester of the 2016 academic year, obtained by cluster sampling. The research instruments comprised a set of exercises on English conversation for communication and a speaking behavior observation form. Statistics for data analysis were the percentage,

Keyword: English speaking ability development

mean, standard deviation, and t-test. Research findings showed that the overall pre-experiment speaking ability of the student in the experimental group was at the good level, with the overall observation rating mean of 3.86. However, only 13.3 percent of students in the group had English speaking ability at the good level. After the experiment, it was found that 93.3 percent of students in the group could speak English at the very good level. Comparison results of English speaking abilities of the students before and after the experiment showed that their post-experiment English speaking ability increased over their pre-experiment ability at the .05 level of statistical significance.

บทนำ

ภาษาอังกฤษนับว่าเป็นภาษาหลักที่ชาวต่างชาตินิยมใช้เพื่อการสื่อสารระหว่างประเทศกันมากที่สุด จนหลายคนนิยามภาษาอังกฤษว่าเป็นภาษานานาชาติ (International language) หรือภาษาสากล (Global language) ที่มีความสำคัญและมีความจำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน อีกทั้งยังเป็นการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ซึ่งในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรการศึกษาพื้นฐาน เป็นการพัฒนาทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ซึ่งทักษะทั้ง 4 ที่กล่าวมานั้นทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุด เนื่องจากเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ทางภาษาอย่างชัดเจน และเนื่องจากทักษะการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกลงในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ในชีวิตประจำวัน ในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติ พบว่ากิจกรรมบทบาทสมมติมีส่วนทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมั่นใจในการพูด และทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษยิ่งขึ้น (สุกัญญา ดิลประสาธ, 2544 : 66-67)

จากการสำรวจนักศึกษาศาखाวิชาการจัดการและคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา รายวิชา ศท 0033013 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ปีการศึกษา 2/2558 หน่วยจัดการศึกษานอกที่ตั้ง มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี อำเภอตาคลี จำนวน 30 คน ด้วยแบบสอบถาม และให้นักศึกษาระบุถึงทักษะ ที่ตนเองต้องพัฒนา ในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ยร้อยละ ผลการวิเคราะห์ผลข้อมูลปรากฏว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ (ร้อยละ 80) ต้องการที่จะพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้านการพูด

นอกจากนี้ ได้พบปัญหาและอุปสรรคว่านักศึกษาส่วนมากประสบกับปัญหาในการพูดสื่อความ และการเรียบเรียงประโยคอีกทั้งขาดความเชื่อมั่นในการพูดภาษาอังกฤษ จึงทำให้นักศึกษาไม่บรรลุเป้าหมายในการเรียนภาษาอังกฤษได้ตรงตามหลักสูตรกำหนด จากความเห็นของผู้วิจัยพบสาเหตุสำคัญที่ทำให้ไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ คือ นักศึกษาส่วนมากไม่ได้ให้ความสำคัญกับการฝึกพูดภาษาอังกฤษเท่าที่ควร เนื่องจากจะต้องใช้เวลาในการฝึกมาก ประกอบกับนักศึกษาเองขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และไม่กล้าแสดงออก

ในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารด้านการพูด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลการใช้แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ลงทะเบียนรายวิชา รายวิชา ศท 0033013 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ภาคเรียนที่ 2 หน่วยจัดการศึกษานอกที่ตั้ง มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี อำเภอตาคลี ปีการศึกษา 2558

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษและการใช้บทบาทสมมติ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัย ได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1 รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลอง (Quasi-experimental Research) โดยมีรูปแบบการวิจัยเป็นแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนสอนและหลังสอน (One Group Pretest-Post-test Design) ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรและขอบข่ายเนื้อหาการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐาน

1.2 ศึกษาแนวทางการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร และเลือกแบบฝึกบทสนทนาเพื่อการสื่อสาร ที่เหมาะสมและสามารถนำมาดัดแปลงใช้ในชีวิตจริงได้

1.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ

1.4 ก่อนการทดลอง ผู้วิจัยทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง

1.5 ให้ฝึกการพูดโดยให้นักศึกษาฝึกจากแบบฝึกบทสนทนา เพื่อพัฒนาความสามารถในด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1.6 ทำการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาหลังการฝึกจากแบบฝึก บทสนทนาภาษาอังกฤษโดยใช้เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษตามหลักของ Lickert ดังนี้ คือ

4.01 – 5.00 หมายถึง มีความพัฒนาความสามารถมากที่สุด

3.01 – 4.00 หมายถึง มีความพัฒนาความสามารถมาก

2.01 – 3.00 หมายถึง มีความพัฒนาความสามารถปานกลาง

1.00 – 2.00 หมายถึง มีความพัฒนาความสามารถน้อย

7. วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการพูดสนทนาของนักศึกษาก่อนและหลังการทดลอง

2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและเป็นนักศึกษาหน่วยจัดการศึกษานอกที่ตั้ง มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี อำเภอตาคลี ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558

3 ระยะเวลาในการทดลอง

ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โดยใช้ระยะเวลาในการทดลองรวมทั้งการทดสอบก่อน และหลังทดลอง เหมอมการศึกษา

4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

4.1 แบบฝึกบทสนทนาความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษสื่อสาร มีทั้งหมด 6 บท ได้แก่ Trends, graphs and figures, Human resource, Distribution and Promotion, Social English and cultural awareness และ Information and communication Technology. โดยแต่ละบทใช้เวลาฝึก 40 นาที

4.2 แบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบประเมินการพูดจากการสังเกต โดยประเมิน การออกเสียง ความคล่องแคล่วในการพูด และ ความถูกต้องของการพูด โดยมีหลักเกณฑ์ให้คะแนนแบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ ดีมาก ดี พอใช้ น้อย (ดังแสดงในตาราง)

4 หมายถึง ดีมาก

3 หมายถึง ดี

2 หมายถึง ปานกลาง

1 หมายถึง น้อย

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณหาค่าเฉลี่ยจากแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง ทั้งก่อนและหลังการทดลอง เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการพัฒนาการพูดภาษา

อังกฤษเพื่อสื่อสารของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลองจากแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษโดยใช้การทดสอบค่าที (t-test) แบบ Paired- Simples t-test

2. หาค่าเฉลี่ยคะแนนของนักศึกษาจากแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูด แล้วนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานประเมินค่า 4 ระดับ (Rating Scale) ของ Lickert โดยมีเกณฑ์การพิจารณาการแปลความหมายของค่าเฉลี่ยดังนี้

ระดับค่าเฉลี่ย

4.01 – 5.00 หมายถึง มีความพัฒนาความสามารถมากที่สุด

3.01 – 4.00 หมายถึง มีความพัฒนาความสามารถมาก

2.01 – 3.00 หมายถึง มีความพัฒนาความสามารถปานกลาง

1.00 – 2.00 หมายถึง มีความพัฒนาความสามารถน้อย

3. นำข้อมูลที่ได้จากการประเมินการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามาวิเคราะห์โดยสรุปเป็นความเรียง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานโดยการหาค่า t-test แบบ Paired- Simples t-test (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2540: 248) โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ประมวลผลสำเร็จรูป SPSS ในการเปรียบเทียบผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้งก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้กิจกรรมแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัย

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัยในครั้งนี้เป็นการนำเสนอผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อสื่อสารโดยใช้บทฝึกการสนทนาในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา หน่วยจัดการศึกษานอกที่ตั้ง มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี อำเภอตาคลี ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยทดลองจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์

\bar{X}	หมายถึง ค่าเฉลี่ย
N	หมายถึง จำนวนนักศึกษาทั้งหมดในกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	หมายถึง ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	หมายถึง ค่าสถิติในการแจกแจง
<i>D</i>	หมายถึง ผลต่างระหว่างคะแนนหลังการทดลองกับก่อนการทดลอง
*	หมายถึง นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ ข้อมูลคะแนนของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลอง

ข้อมูลคะแนนนักศึกษาแต่ละคนก่อนและหลังการทดลองได้นำเสนอในตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการทดสอบการพูดภาษาอังกฤษของ นักศึกษา ก่อนและหลังการทดลองรายบุคคล

นักศึกษา	ระดับคะแนน					
	หลังการทดลอง			ก่อนการทดลอง		
	ค่าเฉลี่ย	SD	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	SD	แปลผล
นักศึกษาคคนที่ 1	5.00	.00	ดีมาก	3.67	.82	ดี
นักศึกษาคคนที่ 2	5.00	.00	ดีมาก	3.50	.84	พอใช้
นักศึกษาคคนที่ 3	5.00	.00	ดีมาก	1.67	.52	น้อย
นักศึกษาคคนที่ 4	5.00	.00	ดีมาก	3.50	.55	พอใช้
นักศึกษาคคนที่ 5	5.00	.00	ดีมาก	2.33	1.51	น้อย
นักศึกษาคคนที่ 6	5.00	.00	ดีมาก	3.33	1.86	พอใช้
นักศึกษาคคนที่ 7	5.00	.00	ดีมาก	2.50	1.05	น้อย
นักศึกษาคคนที่ 8	5.00	.00	ดีมาก	4.67	.52	ดีมาก
นักศึกษาคคนที่ 9	5.00	.00	ดีมาก	4.00	1.10	ดี
นักศึกษาคคนที่ 10	5.00	.00	ดีมาก	5.00	.00	ดีมาก
นักศึกษาคคนที่ 11	5.00	.00	ดีมาก	4.83	.41	ดีมาก
นักศึกษาคคนที่ 12	5.00	.00	ดีมาก	4.00	1.10	ดี
นักศึกษาคคนที่ 13	5.00	.00	ดีมาก	4.00	1.10	ดี
นักศึกษาคคนที่ 14	5.00	.00	ดีมาก	4.83	.41	ดีมาก
นักศึกษาคคนที่ 15	5.00	.00	ดีมาก	4.33	.82	ดี
นักศึกษาคคนที่ 16	4.83	.41	ดีมาก	3.67	.82	ดี
นักศึกษาคคนที่ 17	5.00	.00	ดีมาก	2.00	1.10	น้อย
นักศึกษาคคนที่ 18	5.00	.00	ดีมาก	4.17	.98	ดี
นักศึกษาคคนที่ 19	5.00	.00	ดีมาก	4.83	.41	ดีมาก
นักศึกษาคคนที่ 20	5.00	.00	ดีมาก	5.00	.00	ดีมาก
นักศึกษาคคนที่ 21	4.67	.52	ดีมาก	4.00	1.26	ดี
นักศึกษาคคนที่ 22	5.00	.00	ดีมาก	2.33	1.21	น้อย
นักศึกษาคคนที่ 23	5.00	.00	ดีมาก	4.67	.82	ดีมาก
นักศึกษาคคนที่ 24	5.00	.00	ดีมาก	3.50	.55	พอใช้
นักศึกษาคคนที่ 25	5.00	.00	ดีมาก	2.33	1.21	น้อย
นักศึกษาคคนที่ 26	5.00	.00	ดีมาก	4.50	.84	ดี
นักศึกษาคคนที่ 27	5.00	.00	ดีมาก	4.83	.41	ดีมาก
นักศึกษาคคนที่ 28	5.00	.00	ดีมาก	4.33	.82	ดี
นักศึกษาคคนที่ 29	5.00	.00	ดีมาก	4.50	.84	ดี
นักศึกษาคคนที่ 30	5.00	.00	ดีมาก	5.00	.00	ดี
ภาพรวม	5.00	.00	ดีมาก	3.86	.98	ดี

ตารางที่ 1 พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ โดยภาพรวมมี ผลการการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนการทดลอง อยู่ในเกณฑ์ดี ที่ระดับค่าเฉลี่ย 3.86 และหลังการทดลองปรากฏว่ามี ผลการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มสูงขึ้น ถึงขั้นดีมากที่

ระดับค่าเฉลี่ย 4.98 เมื่อนำคะแนนก่อนการทดลองของนักศึกษา มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ตามระดับค่าเฉลี่ย ปรากฏ ดังแสดงใน ตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของจำนวนนักศึกษาที่มีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง โดยวิเคราะห์เกี่ยวกับเกณฑ์ตามระดับค่าเฉลี่ย

ระดับค่าเฉลี่ย	ความหมาย	จำนวน	ร้อยละ
1.00-2.00	ความสามารถน้อย	2	6.67
2.01-3.00	ความสามารถปานกลาง	4	13.33
3.01-4.00	ความสามารถดี	10	33.33
4.00-5.00	ความสามารถดีมาก	14	46.67
รวม		30	100.00

จากตารางที่ 2 พบว่านักศึกษาไม่ถึงครึ่ง (ร้อยละ 46.67) มีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนการทดลองอยู่ในระดับดีมาก ที่ระดับค่าเฉลี่ย 4.00-5.00 ส่วนนักศึกษาที่มีคะแนนรองลงมาระดับดี ที่ระดับค่าเฉลี่ย 3.01-4.00 มีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 นักศึกษาที่มีคะแนนรองลงมาระดับปานกลาง ที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.01-3.00 มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 13.33 และ นักศึกษาที่มีคะแนนรองลงมาระดับน้อย ที่ระดับค่าเฉลี่ย 1.00-2.00 มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของจำนวนนักศึกษาที่มีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังการทดลอง

ระดับค่าเฉลี่ย	ความหมาย	จำนวน	ร้อยละ
1.00-2.00	ความสามารถน้อย	-	-
2.01-3.00	ความสามารถปานกลาง	-	-
3.01-4.00	ความสามารถดี	-	-
4.00-5.00	ความสามารถดีมาก	30	-
รวม		30	100.00

จากตารางที่ 3 พบว่านักศึกษาทุกคนมีระดับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังการทดลอง อยู่ในเกณฑ์ดีมาก คิดเป็นร้อยละ 100.0 ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 คະแนนความสามารถการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการทดลองกับก่อนการทดลองแตกต่างกัน สามารถเขียนสมมติฐานได้ดังนี้

Ho คະแนนความสามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาหลังการทดสอบกับก่อนการทดสอบไม่แตกต่างกัน

H1 คະแนนความสามารถพูดภาษาอังกฤษผลการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาหลังการทดสอบกับก่อนการทดสอบแตกต่างกัน

ตารางที่ 4 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลอง

บทเรียน	n	Post		Pre		D	SD	t	P- Value
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD				
แบบฝึกที่ 1	30	5.00	.00	4.36	.88	-0.64	.64	-3.89	.00
แบบฝึกที่ 2	30	4.96	.18	4.40	.89	-0.56	.56	-3.40	.00
แบบฝึกที่ 3	30	4.96	.18	4.13	1.07	-0.83	.83	-4.18	.00
แบบฝึกที่ 4	30	4.96	.18	3.30	1.26	-1.39	1.39	-7.15	.00
แบบฝึกที่ 5	30	5.00	.00	3.50	1.45	-1.50	1.50	-5.64	.00
แบบฝึกที่ 6	30	5.00	.00	3.46	1.52	-1.54	1.54	-5.50	.00
ผลรวม	30	4.98	.06	3.86	.98	-1.12	1.12	-6.21	.00

ของนักศึกษาหลังการทดลองกับก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

แบบฝึกหัดสนทนาที่ 6 cultural awareness ความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักศึกษาก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.52 และความสามารถ หลังการทดลอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 และคะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .00 ซึ่งพบว่ามีค่าเฉลี่ยสูงขึ้น 1.54 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.54 จึงหมายความว่าความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาหลังการทดลองสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเมื่อทดลองนัยสำคัญแล้วพบว่า P เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H1) หมายความว่าความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาหลังการทดลองกับก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การอภิปรายผล

นักศึกษาหน่วยจัดการศึกษานอกที่ตั้ง มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี อำเภอตาคลี ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ที่ใช้กิจกรรมการพูดจากบทฝึกสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 ซึ่งผลวิจัยดังกล่าวมีประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายได้ ดังนี้

1. กิจกรรมที่ใช้ในการวิจัยเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ฝึกการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร กับเพื่อนในชั้นเรียน และนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง ประกอบกับผู้วิจัยได้เลือกรูปแบบภาษา ที่สมจริงในการสื่อสาร สถานการณ์ต่างๆ รวม 6 บท ที่นักศึกษาจะได้ประสบการณ์ในอนาคตข้างหน้าจากการทำงาน จากการสังเกตพฤติกรรมของนักศึกษาพบว่า ก่อนการทดลองนักศึกษาสามารถสื่อสารในกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษได้อยู่ในระดับดี ที่ระดับค่าเฉลี่ย 3.86 ทำให้ผู้สนทนาฟังได้อย่างเข้าใจ หลังการทดลอง พบว่านักศึกษาสามารถสื่อสารในกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วขึ้น ผลการศึกษาพบว่านักศึกษา มีพัฒนาการสูงขึ้น อยู่ในระดับดีมาก ที่ระดับค่าเฉลี่ย 4.98 ซึ่งมีความแตกต่างกัน อยู่ในระดับมาก ที่ระดับค่า S.D. 1.12 ดังนั้น จากผลที่ได้รับ ผู้วิจัยมีแนวคิดว่าการกิจกรรมที่ดีจะต้องน่าสนใจและเหมาะสมกับวัย

ของผู้เรียน โดยไม่ฝืดและยากเกินไป เพราะจะทำให้ไม่ประสบความสำเร็จเกิดความเบื่อและความท้อแท้ ดังนั้น กิจกรรมที่ใช้ จึงควรเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารมากที่สุด ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจ และส่งผลให้ผู้เรียนกล้าคิด กล้าทำ ตลอดจนกล้าแสดงออก

2. จากกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ใช้ในการวิจัยจัดเป็นกิจกรรมที่ดึงดูดความสนใจของนักศึกษา และในแต่ละบทมีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต่างกัน ดังนี้ คือ บทฝึกการสนทนาที่ 6 เรื่อง Information and communication Technology เป็นบทที่ทำให้มีพัฒนาการทางการสื่อสารหลังการทดลองแตกต่างกันมาก รองลงมาเป็นบทฝึกการสนทนาที่ 5 เรื่อง Social English and cultural awareness และบทฝึกการสนทนาที่ 4 เรื่อง Distribution and Promotion ผู้วิจัยมีความเห็นว่า บทสนทนาทั้ง 6 บท เป็นบทสนทนาที่น่าสนใจเนื่องจากเป็นบทฝึกการสนทนาที่เกี่ยวข้อง ที่นักศึกษาจะพบ ในการทำงาน ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ตั้งใจทำกิจกรรม ส่งผลให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในขณะปฏิบัติกิจกรรม โดยพบว่า ผลหลังการทดลองนักศึกษาสามารถสื่อสารได้ดีในระดับที่ดีมาก อยู่ที่ระดับค่าเฉลี่ย 4.96-5.00 โดยก่อนการทดลอง นักศึกษาสามารถสื่อสารอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น ประกอบกับบรรยากาศที่เป็นกันเองทำให้นักศึกษาไม่รู้สึกกดดันหรือเครียด ไม่กลัวผู้สอน การปฏิสัมพันธ์ภายในห้องเรียนจึงเป็นไปอย่างราบรื่น การที่นักศึกษาร่วมกันทำกิจกรรมทำให้รู้สึกว่าคุณเอง ไม่รู้สึกว่าถูกสอน จึงทำให้เกิดบรรยากาศที่เป็นกันเองสนุกสนานและไม่เครียด

3. ในระหว่างการทำกิจกรรม ผู้วิจัยได้อธิบายขั้นตอนการทำกิจกรรม กำหนดเป้าหมาย และซักถามให้แน่ใจว่านักศึกษาเข้าใจขั้นตอนและเป้าหมายของการทำกิจกรรม ทำให้นักศึกษาสามารถปฏิบัติกิจกรรมได้อย่างถูกต้องบรรลุเป้าหมายของแต่ละบทฝึกการสนทนา ดังปรากฏจากการสังเกตพฤติกรรม ด้านการพูดก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่า นักศึกษาสามารถสื่อข้อความให้ผู้สนทนาฟังได้อย่างเข้าใจ ถูกต้อง และครบถ้วนโดยมีค่าเฉลี่ยสูงขึ้น จาก 3.86 ก่อนการทดลองเป็น 4.98 หลังการทดลอง

จากประเด็นต่างๆ ที่ได้อภิปรายข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ ส่งผลให้นักศึกษามีพัฒนาการทางการพูดเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น เนื่องจากลักษณะของกิจกรรมมุ่งเน้น

การใช้ภาษา การสื่อความหมายที่เหมาะสม ทำให้นักศึกษาเกิดความสนใจ และกระตือรือร้น ที่จะเรียนรู้ ฝึกฝน และปฏิบัติตามขั้นตอนต่างๆ อย่างถูกต้อง นักศึกษาจึงเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาและนำไปสู่การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีที่สุด

สรุปผลการวิจัย

1. นักศึกษาที่เข้าร่วมในกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำนวนทั้งสิ้น 30 คน พบว่า มีภาพรวม ผลการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนการทดลองอยู่ในเกณฑ์ดี ที่ระดับค่าเฉลี่ย 3.86 โดยนักศึกษามีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองอยู่ในระดับดีมาก ที่ระดับค่าเฉลี่ย 4.00-5.00 จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 46.67 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับดีที่ระดับค่าเฉลี่ย 3.01-4.00 จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 ระดับปานกลางที่อยู่ระดับค่าเฉลี่ย 2.01-3.00 จำนวน 4 คนคิดเป็นร้อยละ 13.33 และ ระดับน้อยอยู่ที่ระดับค่าเฉลี่ย 1.00-2.00 จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67 ตามลำดับ และหลังการทดลองปรากฏว่า มีความสามารถในการพูดภาษา

อังกฤษสูงขึ้น อยู่ในระดับค่าเฉลี่ย 4.01-5.00 โดยนักศึกษาคงคนมีระดับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองอยู่ในเกณฑ์ดีมาก คิดเป็นร้อยละ 100.0

2. ผลการทดสอบสมมุติฐาน ปรากฏว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการทดลองสูงกว่าความสามารถดังกล่าวก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จึงสรุปได้ว่า นักศึกษามีพัฒนาการความสามารถด้านการพูดหลังการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ที่ได้จากแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ข้อเสนอแนะ

7.1 ควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร เพื่อศึกษาความสามารถ ทางภาษาอังกฤษในทักษะอื่นๆ เช่น ทักษะการฟัง เป็นต้น

7.2 ควรมีการจัดกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา เป็นบทสนทนาที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันได้ เพื่อให้นักศึกษาคุ่นเคยกับสำเนียง และการออกเสียงที่แท้จริง

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- สุกัญญา ศิลประสาท. (2544). การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ. สารนิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). แนวคิดและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อวยชัย ผกามาศ. (2542). วาทกรรม. พิมพ์ครั้งที่ 3: สถาบันราชภัฏภูเก็ต.
- Barth, W.H. (1979). Testing Oral Communication in the Foreign Language Classroom: Language in Education: Theory and Practice. Virginia: The Center for Applied Linguistics.
- Harris, D.P. (1969). Testing English as a Second Language. New York: McGraw Hill.

